

N:o 14.

Af herr **Unger**, *angående skrifvelse till Konungen i fråga om utsträckning af fridlysningstiden för elg.*

Det torde nu mera vara temligen allmänt insedt och erkänt, att den genom kongl. kungörelsen den 15 februari 1878 bestämda fridlysningstid för elg bör, om elgstammen skall kunna hållas uppe, ytterligare utsträckas så, att endast 15, i stället för 30 dagar varder den i lag medgifna tiden för elgjagt.

De, med stöd af kongl. kungörelsen den 2 juli 1875, från skilda delar af landet alltjemt återkommande underdåniga framställningarne om elgjagts inskränkning torde få anses såsom ojäfaktiga vittnesbörd att sådan inskränkning är allmänligen behöflig.

Vid fråga derefter, om hvilka 15 dagar af året, som, med hänsyn till nödig jagtvård och andra på den frågan inverkan omständigheter, må anses vara de mest lämpliga för den tillåtna elgjagten, är till en början att beakta, det elgens parningstid i allmänhet läser få anses inträffa, enligt gammal sägen, emellan korsmessan och brittmessan, d. v. s. emellan den 14 september och 7 oktober.

Under sådant förhållande och då elgen väl, liksom annat nyttigt villebråd, skäligen bör vara fridlyst under sin parningstid, samt hans kött nyss efter parningen är magert och mindre välsmakande, men jagttiden å andra sidan, med hänsyn till årskalfvarnes tillväxt och svårigheten att under den varma årstiden bevara köttet från snar förskämning, icke heller torde böra utsättas före september månad, synes lämpligaste tiden för elgjagten vara de 15 första dagarne af september.

Med åberopande af dessa förhållanden, vågar jag härigenom vördsammt föreslå,

det Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla,
det Kongl. Maj:t täcktes i nåder taga i öfvervägande och

besluta, huru vida icke fridlysningstiden för elg allmänligen bör ytterligare utsträckas så, att elgjagt må i hela riket årligen varda tillåten endast de femton första dagarne af september månad.

Om remiss till tillfälligt utskott anhålles vördsamligen.

Stockholm den 28 januari 1891.

Magnus Unger.

N:o 15.

Af herr **Unger**, med förslag till ändrad lydelse af 7 § i kongl. jagtstadgan den 21 oktober 1864.

Angående förföljningsrätt, eller rättigheten att å annans jagtmark fullfölja å egen mark börjad jagt, finnes i 7 § af nu gällande jagtstadga den 21 oktober 1864 stadgadt:

»Drifver någon upp djur å egen mark, eller der han eger lof att jaga, hafve rätt att jagten in på annans egor fullfölja, om djuret förut är såradt; så ock att behålla detsamma, om det der fälles. Är det björn, varg, lo eller jern, som jagas, vare lag samma, äfven om djuret förut icke blifvit såradt.»

I kongl. jägeristadgan den 13 april 1808 var förföljningsrätten in-skränkt till *såradt* villebråd, så att, enligt nämnda stadga, icke heller jagt efter rofdjur fick, utan tillsägelse hos jagträttsinnehafvaren, å annan mark fullföljas, med mindre djuret förut var såradt.

Det heter nemligen i 8 § Art. II af 1808 års jägeristadga:

»Reser man å egna egor, eller der man fått tillstånd att jaga Djur eller Fogel, af hvad namn och egenskap som helst, hafve ej rätt at utan lof förfölja det in på annans mark; utan så är, at djuret blifvit förut såradt.